

Iancu Laura

Tétován

Hazafelé még úgy gondoltam,
lámpaoltás után lefordítom
afféle neked kitalált szókkal
magányom.

Tétova leszek és
megpihenek
minden
szónál.
Talán még egy-egy fohászt

is
elejtek
(könnyebb lesz így Istennek is
szemet hunyni napom felett).
És szenteltvizet szórok körbe.
(Ellene mondok, igen, ellene! Te
nem láthatod, mily sok az idegen erre.)
Hallom, valahol égi háború lehet,
félreverik
a harangokat. Félre.
Aludj csak. Aludj. Ne várj többre.

Füst

Örökösen meghátrál a füst,
mint koldus, aki fél kezét nyújtani.
Magam sem tudom, miként kezd
mindig havazni, ha gondolatban
érted megyek! Ködúton. Senkiföldjén.
Tudom, hogy megölelnél.
Fél percig hallgatnám szíved.
Ennyi az idő. A többi: rettenet.

Szélben

Mintha hideg szél fújna
húsz esztendőre a hazától,
mintha csak látni akarná
az embert, kit látott már valahol,
s baljóson toporzékol, mert nem találja idehaza.

Hallgattam akkor is, amikor nevem kiáltotta.
Járt már hozzám meghalni sok kísértet
s megannyi éjszaka! Indáival a fekete félelem
kutyául szorít,
de tudd! Tudd meg, te szent fuvallat,
júliusban a fecske kikölti fiait!
Gyászéneked ha magasztos is: hamis,
az angyalok is szégyellik.

Összevegyültem avarral,
Teremtés könyvéből álmodott görönggyel,
szerelemnek látszó betegséggel.
Háborút lélegzem és
együtt fázom a széllel.

Csángó menyasszony